

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobkyně: **nezl. K. V.**, zastoupené zákonným zástupcem JUDr. P. V., proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3-5/449, Brno, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 3. 2013, čj. JMK 9512/2013, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 12. 2. 2015, čj. 30 A 37/2013 – 103,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :**I.**

1. Městský úřad Vyškov, odbor správních a vnitřních věcí, ohlašovna, rozhodnutím ze dne 14. 1. 2013, čj. MV 50/2013-5, nezaevidoval změnu místa trvalého pobytu žalobkyně podle § 10 odst. 9 zákona č. 133/2000 Sb., o evidenci obyvatel a rodných číslech a o změně některých zákonů (zákon o evidenci obyvatel), ve znění pozdějších předpisů.
2. Žalovaný zamítl odvolání žalobkyně rozhodnutím ze dne 19. 3. 2013, čj. JMK 9512/2013.

II.

3. Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Brně, který ji rozsudkem ze dne 12. 2. 2015, čj. 30 A 37/2013 – 103, zamítl. Rozsudek krajského soudu je, stejně jako všechna dále citovaná rozhodnutí správních soudů, dostupný na www.nssoud.cz a soud na něj na tomto místě pro stručnost zcela odkazuje.

III.

4. Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu uvedeného v § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

5. Úvodem stěžovatelka poznamenala, že krajský soud rozhodl v nepřiměřeně dlouhé době dvou let, přestože se podle něj mělo jednat o jednoduchý právní případ. Nadto z výroku „žaloba se zamítá“ není zřejmé, jakou žalobu soud zamítl. Výrok by měl vymezit obsah rozhodnutí ve věci samé.

6. Dále stěžovatelka namítla, že je nezákonné, ústavně nepřijatelné a rozporné s duchem zákona i principem právní jistoty, pokud správní orgány požadovaly, aby stěžovatelka předložila za účelem změny trvalého pobytu občanský průkaz v situaci, kdy jí první občanský průkaz ještě nebyl vydán, a zároveň požadovaly, aby si nejprve vyřídila tento první občanský průkaz s již neplatnou adresou trvalého pobytu. Krajský soud vyložil věc obdobně mechanicky jako správní orgány.

7. Stěžovatelka chtěla v novém bydlišti požádat o vydání občanského průkazu spolu s ohlášením změny trvalého pobytu. Zákon o evidenci obyvatel takovou situaci výslovně neřeší a stanoví pouze, že osoba starší 15 let je povinna při ohlášení změny trvalého pobytu mj. předložit občanský průkaz. Pokud ovšem stěžovatelka neměla v době ohlášení změny trvalého pobytu ještě první občanský průkaz, bylo povinností ohlašovny ověřit si jinými důkazními prostředky rozhodné údaje o totožnosti stěžovatelky a o skutečnostech týkajících se tvrzené změny místa trvalého pobytu. Shodný názor vyjádřil i veřejný ochránce práv JUDr. Varvařovský.

8. Povinnost správního orgánu provést ohlášenou změnu trvalého pobytu lze dovodit i ze zákona č. 328/1999 Sb., o občanských průkazech, ve znění pozdějších předpisů. Občanský průkaz je veřejnou listinou, u níž se předpokládá správnost a pravdivost zapsaných údajů, není-li prokázán opak. Nepřichází v úvahu, aby se žadatel nebo správní orgán vědomě spolupodíleli na vydání občanského průkazu s nepravdivým údajem. Výjimkou je pouze zrušení místa trvalého pobytu (§ 10 odst. 5 zákona o evidenci obyvatel).

9. Z § 5 odst. 1 písm. b) zákona o občanských průkazech vyplývá, že u žadatele o první občanský průkaz je správní orgán oprávněn požadovat doplnění dokladů potřebných k odstranění případných rozporů s údaji v registru obyvatel. Takovým rozporem může být nesoulad mezi údajem v registru a tvrzením žadatele. Pokud by nebylo smyslem § 5 zákona o občanských průkazech, aby údaje v občanském průkazu odpovídaly skutečnosti, postrádalo by předmětné ustanovení smysl. Obdobně lze požadavek na správnost údajů v občanském průkazu dovodit z § 14 odst. 1 písm. d) bodu 9 zákona o občanských průkazech, který stanoví povinnost požádat o vydání občanského průkazu do 15 dnů od ohlášení změny trvalého pobytu.

10. Správní orgány postupovaly v rozporu se zákonem, pokud požadovaly, aby stěžovatelka měla v občanském průkazu uvedeno místo trvalého pobytu, které neodpovídá skutečnosti a které je i proti její vůli, neboť ohlásila změnu místa trvalého pobytu ještě před podáním žádosti o občanský průkaz. Občan má podle zákona o evidenci obyvatel právo zvolit si kterékoliv místo trvalého pobytu na území České republiky. Nejvyšší správní soud zdůraznil, že předchozí i současná právní úprava ukládá povinnost udržovat aktuální stav zápisů v občanském průkazu (rozsudek ze dne 17. 10. 2007, čj. 1 As 36/2007 – 42).

11. Pokud právní řád vytváří souladný systém právních předpisů a občanský průkaz má obsahovat aktuální (správné) údaje, nelze po občanu požadovat, aby si nechal vystavit první

občanský průkaz s vědomě nesprávným údajem o trvalém pobytu pouze z formálních důvodů, aby byl předložen ohlašovně k provedení změny trvalého pobytu a aby poté občan musel přistoupit i ke změně občanského průkazu. Takový výklad je absurdní a je v rozporu s legitimním očekáváním občana, že správní orgány a soudy postupují při výkladu právních norem bezrozporně a v souladu s judikaturou vyšších soudů.

12. Podle stěžovatelky krajský soud postupoval formalisticky, pokud přisvědčil tvrzení správního orgánu ohledně přijetí žádosti stěžovatelky o vydání prvního občanského průkazu, aniž by provedl dokazování. Stěžovatelka namítla již ve správním řízení, že byla uvedena správním orgánem v omyl (viz protokol o ústním jednání před městským úřadem ze dne 15. 3. 2013). Soud by neměl hodnotit, zda stěžovatelka sama vytvořila absurdní situaci, ale měl posoudit, zda požadavek správního orgánu konat nesmyslné byrokratické postupy je slučitelný s postupy v demokratickém právním státě. Stěžovatelka se domnívala, že správní orgán chtěl vytvořit situaci, ve které by neměla možnost se proti jeho postupu účinně bránit.

13. Krajský soud nesprávně uzavřel, že osoba, které dosud nebyl vydán první občanský průkaz, nemůže účinně dosáhnout změny svého trvalého pobytu, dokud nepředloží příslušné ohlašovně občanský průkaz s nesprávným údajem o původním trvalém pobytu.

IV.

14. Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

V.

15. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

16. Kasační stížnost není důvodná.

17. Podstata sporu spočívá v otázce, zda stěžovatelka byla povinna doložit k žádosti o změnu trvalého pobytu občanský průkaz, nebo zda mohla požadavek § 10 odst. 6 písm. b) zákona o evidenci obyvatel splnit jiným způsobem.

18. Podle předmětného ustanovení je občan povinen při ohlášení změny místa trvalého pobytu „b) předložit občanský průkaz, u něhož není oddělena jeho vyznačená část v důsledku změny místa trvalého pobytu; občan po ukončení pobytu v cizině předkládá cestovní pas, občan po nabytí státního občanství České republiky předkládá doklad o nabytí státního občanství“.

19. Povinnost předložit občanský průkaz je formulována natolik jednoznačně, že nevzbuzuje pochybnosti o tom, jaký doklad má být předložen. „Občanský průkaz“ je zákonným pojmem, jehož formální i obsahové náležitosti jsou vymezeny v § 2 a § 3 zákona o občanských průkazech. Podle důvodové zprávy k zákonu o občanských průkazech „v České republice neexistuje žádný doklad, který by rozsahem údajů nabízel občanský průkaz“ (sněmovní tisk č. 271/0, 3. volební období, digitální repozitář Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR, www.psp.cz). Také Nejvyšší správní soud potvrdil v rozsudku ze dne 28. 5. 2009, čj. 4 As 67/2008 – 50, že občanský průkaz obsahuje takový soubor údajů, kterému ve svém celku neodpovídá žádný jiný doklad či veřejná listina.

20. Alternativní možnost předložení jiného dokladu zákon stanoví pouze pro zvláštní případy návratu z ciziny nebo nabytí státního občanství. Tyto výjimky se ovšem v posuzované věci neuplatní.

21. S možností předložit za určitých okolností jiný doklad než občanský průkaz počítá návrh novely zákona o evidenci obyvatel, na který poukázal veřejný ochránce práv JUDr. Varvařovský ve vyjádření ze dne 17. 5. 2013 doloženém stěžovatelkou v řízení před krajským soudem. Podle návrhu mělo být nově umožněno „*prokázat totožnost občanským průkazem nebo, nemá-li platný občanský průkaz, jiným obdobným dokladem, který je veřejnou listinou, nebo jiným hodnověrným způsobem*“ (sněmovní tisk 991/0, 6. volební období, bod 18, předložený Poslanecké sněmovně dne 22. 4. 2013). Z informací obsažených v digitálním repozitáři Poslanecké sněmovny ovšem vyplývá, že předmětný vládní návrh nebyl schválen a jeho projednávání skončilo s koncem volebního období po prvním čtení. Pozměněný návrh novely zákona o evidenci obyvatel byl předložen Poslanecké sněmovně opět dne 29. 5. 2015 [sněmovní tisk 498/0, 7. volební období, bod 32: „*b) prokázat totožnost občanským průkazem nebo, nemá-li platný občanský průkaz, jiným obdobným dokladem, který je veřejnou listinou*“], v současné době se však stále nachází ve fázi legislativního procesu. Především však z textu navrhované novely jednoznačně plyne, že možnost předložit jiný doklad než občanský průkaz má dopadat pouze na situace, kdy občan nemá platný občanský průkaz, což ovšem není případ stěžovatelky.

22. V době, kdy stěžovatelka požádala o změnu údaje o trvalém pobytu (dne 2. 1. 2013), byla povinna občanský průkaz mít, protože věku 15 let dosáhla již dne 31. 10. 2012. Zákonná lhůta, v níž byla povinna požádat o vydání prvního občanského průkazu, uplynula dne 30. 11. 2012 [§ 2 odst. 3 ve spojení s § 16a odst. 1 písm. l) zákona o občanských průkazech]. Nesplnění uvedené povinnosti stěžovatelka odůvodnila tím, že o občanský průkaz hodlala požádat až v novém bydlišti, kam se přestěhovala v prosinci 2012. Zákon o občanských průkazech ale neumožňuje odložení splnění povinnosti požádat o občanský průkaz ze subjektivních důvodů. Jak již poznamenal krajský soud, podle zákona o občanských průkazech je držení občanského průkazu povinností, nikoliv právem občana (viz též důvodová zpráva k zákonu o občanských průkazech, sněmovní tisk č. 271/0). Byť se období, na které si stěžovatelka měla vyřídit první občanský průkaz, skutkově jeví jako krátké, bylo podání žádosti o vydání občanského průkazu a jeho převzetí její zákonnou povinností.

23. Z obsahu spisu navíc vyplývá, že na základě výzvy správního orgánu stěžovatelka požádala o vydání občanského průkazu téhož dne, kdy požádala o změnu trvalého pobytu (dne 2. 1. 2013). Občanský průkaz byl stěžovatelce obratem vydán dne 3. 1. 2013 a připraven k vyzvednutí dne 16. 1. 2013. Stěžovatelka jej ale odmítla převzít, protože nesouhlasila se zapsaným údajem o trvalém pobytu na adrese, kde již fakticky nebydlela. Domnívala se, že by se převzetím občanského průkazu s tímto podle jejího názoru nepravdivým a nesprávným údajem spolupodílela na protiprávnosti.

24. Stěžovatelka patrně vyšla z předchozí právní úpravy účinné do 31. 6. 2000 (zákon č. 135/1982 Sb., o hlášení a evidenci pobytu občanů), pokud ve své argumentaci opakovaně zdůrazňovala soulad mezi hlášeným trvalým pobytem a faktickým stavem (skutečným bydlištěm) a domnívala se, že je nepřipustné, aby její občanský průkaz obsahoval údaj o trvalém pobytu na adrese H. 222, K., kde již fakticky nebydlí.

25. Zákon o evidenci obyvatel je založen na odlišné koncepci. Podle § 3 odst. 2 zákona č. 135/1982 Sb. byl trvalým pobytem „*pobyt v místě stálého bydliště občana, a to zpravidla v místě, kde má rodinu, byt nebo zaměstnání*“, zatímco podle § 10 odst. 1 zákona o evidenci obyvatel se místem trvalého pobytu rozumí „*adresa pobytu občana v České republice, která je vedena v registru obyvatel ve formě referenční vazby (kódu adresního místa) na referenční údaj o adrese v základním registru územní identifikace, adres a nemovitostí, kterou si občan zvolí zpravidla v místě, kde má rodinu, rodiče, byt nebo zaměstnání*“ (zdůraznění doplněno).

26. Ani rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 1 As 36/2007 – 42, na který stěžovatelka odkázala, její stanovisko nepodporuje. Soud zdůraznil povinnost udržovat aktuální stav zápisu v občanském průkazu v situaci, kdy stěžovatel obdržel oddací list v dubnu 1997 a o nový občanský průkaz požádal až v červnu 2005. Soud se v citované věci nijak nevyjádřil k otázce, zda v občanském průkazu musí být zapsáno aktuální místo, kde občan skutečně bydlí. Požadavku na aktuálnost zápisu naopak odpovídá, pokud je údaj v občanském průkazu v souladu s údajem o trvalém pobytu, který je zapsán v evidenci obyvatel [srov. povinnost požádat o nový občanský průkaz do 15 dnů po ohlášení změny místa trvalého pobytu nebo po nabytí právní moci rozhodnutí o zrušení údaje o místě trvalého pobytu, § 16a odst. 1 písm. c) zákona o občanských průkazech ve spojení s § 14 odst. 1 písm. d) bodem 9 téhož zákona].

27. Stěžovatelkou zastávaný názor, že občanský průkaz, který jí byl vydán, obsahuje nepravdivý údaj, je tedy mylný. Údaj o trvalém pobytu není údajem o místě, kde občan skutečně trvale žije, ale údajem o naposledy ohlášené adrese. Odepření převzetí občanského průkazu bylo proto bezdůvodné.

28. V této souvislosti lze připomenout několik případů, kdy soudy uzavřely, že subjektivní přesvědčení občana o nesprávnosti některého z údajů obsažených v občanském průkazu nezakládá možnost odepřít převzetí občanského průkazu, ani jej nezabavuje povinnosti předložit občanský průkaz v případech vyžadovaných zákonem.

29. Např. v usnesení ze dne 3. 12. 2002, sp. zn. I. ÚS 645/01, Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost ústavní stížnost stěžovatele, který byl uznán vinným z přestupku, protože si odmítl převzít občanský průkaz s tzv. úřední adresou, která mu byla přidělena po zrušení trvalého pobytu podle § 12 zákona o evidenci obyvatel. Ústavní soud nepřisvědčil námitkám stěžovatele, že občanský průkaz s údajem o trvalém pobytu v místě ohlašovny byl vadný a neplatný, protože stěžovatel na daném místě nebydlel. Ve věci téhož stěžovatele rozhodoval také Nejvyšší správní soud, který uzavřel, že je zcela nerozhodné, že se stěžovatel v sídle ohlašovny fakticky vůbec nezdržuje. Pokud občanský průkaz, který stěžovatel odmítl převzít, obsahoval údaj o místě trvalého pobytu v sídle ohlašovny, jednalo se o správný údaj, který osvědčoval pravdivou skutečnost. Nejvyšší správní soud dodal, že „[i]nstitut trvalého pobytu plní především evidenční (policejné evidenci) funkci (jak již vícekrát konstatoval Ústavní soud, např. Pl. ÚS 4/02) a není jeho účelem autorizovat či petrifikovat faktický pobyt občana“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2006, čj. 4 As 60/2005 – 49).

30. Obdobně Nejvyšší správní soud nevyhověl kasační stížnosti stěžovatele, který odmítl převzít občanský průkaz, protože považoval údaj o koncovce rodného čísla za neplatný (v době podání žádosti o vydání řidičského průkazu existoval rozpor mezi rodným číslem, které měl stěžovatel zapsáno v rodném listu, a rodným číslem evidovaným v registru rodných čísel). Přesvědčení stěžovatele o nesprávnosti údajů v občanském průkazu jej nemohlo zbavit povinnosti doložit platný občanský průkaz („*doklad totožnosti*“), žádal-li o vydání řidičského průkazu. Soud uzavřel, že „[o]dmítá-li stěžovatel převzít občanský průkaz, který mu byl vydán dne 10. 9. 2003, obsahující koncovku rodného čísla ,225‘ [...], vystavuje se mimo jiné nebezpečí v tom směru, že mu nebudou vydány ani jiné osobní doklady, u nichž je třeba, aby se prokázal právě platným občanským průkazem“ (viz rozsudek čj. 4 As 67/2008 – 50, ústavní stížnost proti tomuto rozsudku Ústavní soud odmítl pro zjevnou neopodstatněnost usnesením ze dne 2. 12. 2009, sp. zn. I. ÚS 2149/09).

31. V nyní posuzované věci námitka, že § 10 odst. 6 zákona o evidenci obyvatel nepamatuje na situaci, kdy o změnu trvalého pobytu žádá občan, kterému ještě nebyl vydán první občanský průkaz po dosažení věku 15 let, není případná, neboť neodpovídá plně skutkovým okolnostem. Občanský průkaz totiž stěžovatelce vydán byl. Jediným důvodem, který stěžovatelce bránil

ve splnění podmínky stanovené v § 10 odst. 6 písm. b) zákona o evidenci obyvatel, byl její právní názor na neplatnost vystaveného občanského průkazu v důsledku nepravdivosti zapsaného údaje o trvalém pobytu. Tato okolnost ji ovšem nemohla zprostit povinnosti stanovené v § 10 odst. 6 písm. b) zákona o evidenci obyvatel, chtěla-li změnit údaj o evidovaném trvalém pobytu.

32. Opačný závěr nelze dovodit ani z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu, podle něhož je zvolení místa trvalého pobytu veřejným subjektivním právem (usnesení ze dne 6. 2. 2007, čj. 2 As 64/2005 – 41, č. 1259/2007 Sb. NSS). Tato skutečnost má význam především pro možnost soudního přezkumu rozhodnutí o zrušení trvalého pobytu nebo rozhodnutí o nezaevidování jeho změny, neznamená však, že by občan mohl právo na zvolení trvalého pobytu uplatňovat libovolně, bez ohledu na procesní podmínky, které zákon o evidenci obyvatel stanoví pro zápis změny předmětného údaje. Rozšířený senát naopak potvrdil, že *„rozhodnutí o nezaevidování či o zrušení údaje o místě trvalého pobytu má zákonné podmínky, jejichž naplnění má oprávněný orgán ve správním řízení zkoumat“*.

33. Nejvyšší správní soud považuje za podstatné, že stěžovatelce není upřeno právo podat novou žádost o změnu místa trvalého pobytu. Jak již soud výše uzavřel, převzetí přichystaného občanského průkazu nic nebrání, byť lze očekávat, že v tomto průkazu je uvedeno místo trvalého pobytu, které si stěžovatelka přála změnit a které již považuje za neaktuální. Údaj o trvalém pobytu ovšem není nepravdivý, neboť odpovídá údajům zapsaným v evidenci obyvatel.

34. K námitce stěžovatelky, že ji správní orgán uvedl v omyl, pokud jí předložil k podepsání žádost o občanský průkaz obsahující údaj o trvalém pobytu na adrese „H. 222, K.“, lze podotknout, že žádost včetně uvedení místa trvalého pobytu stěžovatelka podala za přítomnosti svých zákonných zástupců. Stěžovatelka nezpochybnila, že žádost podepsala. Pozdější tvrzení o tom, že si v době podání žádosti nebyla vědoma údaje o trvalém pobytu uvedeného v žádosti a že byla uvedena v omyl, se v kontextu obsahu spisu jeví jako spekulativní a nemohou ovlivnit závěr, že stěžovatelka byla povinna si vydaný občanský průkaz převzít. Krajský soud proto nebyl povinen provést k této otázce dokazování. Krom toho se vyjádřil k procesu přijetí žádosti o občanský průkaz pouze nad rámec nezbytného odůvodnění a výslovně uvedl, že tato otázka nespadá do předmětu řízení.

35. S ohledem na všechny skutkové okolnosti posuzované věci Nejvyšší správní soud neshledal postup správních orgánů nezákonným. Stěžovatelka byla povinna mít občanský průkaz, který jí byl ostatně vydán, a s nímž mohla dosáhnout změny údaje o svém evidovaném trvalém pobytu. Úvaha o tom, zda stěžovatelka mohla splnit povinnost předložit občanský průkaz předložením jiného dokladu, by proto byla pouze hypotetická. Za popsané situace Nejvyšší správní soud neshledal důvod odchýlit se od jednoznačně formulovaného požadavku § 10 odst. 6 písm. b) zákona o evidenci obyvatel.

36. Závěrem Nejvyšší správní soud podotýká, že stěžovatelkou namítaná délka řízení před krajským soudem byla do jisté míry způsobena i jejím vlastním postupem, kdy opakovaně podávala nedůvodné návrhy na určení lhůty k provedení procesního úkonu podle § 174a zákona č. 6/2002 Sb., o soudech, soudcích, přísedících a státní správě soudů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2013, čj. Aprk 66/2013 – 65, a ze dne 26. 2. 2014, čj. Aprk 10/2014 – 77), a ústavní stížnost namítající nečinnost krajského soudu (Ústavní soud odmítl stížnost usnesením ze dne 21. 8. 2014, sp. zn. III. ÚS 2822/14). Ve všech těchto případech byl krajský soud nucen zaslat spis k posouzení Nejvyššímu správnímu soudu, resp. Ústavnímu soudu, a nemohl po dobu několika měsíců se spisem pracovat při projednávání věci samé. Jakkoliv Nejvyšší správní soud nezpochybňuje právo stěžovatelky podat návrh směřující proti tvrzeným průtahům v řízení, nelze přehlédnout dopady, které má nutnost

projednat takový návrh jiným soudem na možnost krajského soudu provádět úkony v řízení ve věci samé (srov. např. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 15. 7. 1982, *Eckle proti Spolkové republice Německo*, stížnost č. 8130/78, odst. 82).

37. Také výrok napadeného rozsudku ve znění: „*Žaloba se zamítá.*“ byl z hlediska svých náležitostí plně v souladu § 54 a § 78 odst. 7 s. ř. s. i ustálenou praxí správních soudů. Tvrzení stěžovatelky, že ve výroku rozhodnutí musí soud vyslovit „*obsah rozhodnutí ve věci samé*“ odpovídá požadavku na výrok rozhodnutí v občanském soudním řízení podle § 155 odst. 1 o. s. ř., nikoliv požadavkům soudního řádu správního. Ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. požaduje, aby rozsudek obsahoval „*označení soudu, jména všech soudců, kteří ve věci rozhodli, označení účastníků, jejich zástupců, projednávané věci, výrok, odůvodnění, poučení o opravném prostředku a den a místo vyhlášení*“. Z předmětného ustanovení nevyplývá, že by označení účastníků a projednávané věci muselo být uvedeno přímo ve výroku. Tyto náležitosti jsou naopak v citovaném výčtu uvedeny vedle výroku. Rozhodnutí správního orgánu, proti němuž žaloba směřovala, i účastníci řízení byli dostatečně přesně identifikováni v záhlaví napadeného rozsudku, stěžovatelka tedy nemohla mít pochyb o tom, jaká žaloba byla předmětným rozsudkem zamítnuta.

38. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

39. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu podle obsahu spisu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 21. října 2015

JUDr. Jan Passer
předseda senátu